

visoko dva metra. Okna so zaščitena z železom, imamo alarm. A nismo se nikoli počutili varne. Če sem se peljal domov in je za menoj peljal avtomobil, si nisem upal odpreti ograde in zapeljati v dvorišče; bi bilo preveč nevarno. Da bi ustavljal na semaforju, če je bila rdeča luč? Nikakor. Si peljal počasi naprej. Ustavljati na semaforju je preveč nevarno,« pove. Na vprašanje, ali je bil kdaj žrtev nepridipravov, pa odgovori: »Uh, sem bil okraden najmanj šestkrat.« Njegovega tasta so okradli že petnajstkrat, enkrat so ga skoraj ubili. Pred časom so ugrabili njegovega bratranca. Zahtevali so 50.000 dolarjev odkupnine. Ker je bila nedelja, niso mogli priti do denarja. Vseeno se je izteklo dobro, če pomisli, kaj vse bi se lahko zgodilo – bratranca so le ustrelili v nogo. Malo pred odhodom v Slovenijo so roparji ubili njegovega sosedo. »Ko je šla žena v službo, odhajala je zjutraj ob sedmi uri, sem bil ves čas v strahu, ali bo prišla varno. Ko je prišla na delovno mesto in mi je sporočila, da je vse v redu, sem si oddahnil. Tukaj je vse drugače in zato mi je v Sloveniji tako všeč; tukaj živimo v hiši moje mame, ograj pa nimamo,« še z veseljem pove. Zdi se mu, da v Argentini vlada strah pred ljudmi; če človeka ne poznaš, je bolje, da greš na drugo stran. V Sloveniji tega ne občuti.

Tudi s finančnega vidika mu življenje v Sloveniji veliko bolj ugaja; plače so resda nižje, a so stvari cenejše. »V Buenos Airesu sem le za zavarovanje dal mesečno 500 evrov; tam s tisoč evri ne moreš preživeti. Vse je zelo drago, avtomobili posebej,« doda.

Všeč mu je tudi, ker je Slovenija tako majhna in je vse blizu – v štiridesetih minutah si na morju; v Buenos Airesu je bil od njega oddaljen 500 km, od hribov kar 1500.

Marcos ne pogrša prav ničesar, njegova žena Andrea, ki je zelo dobra plesalka, pa pogrša svoje starše, družino, sicer pa ji je življenje tukaj bolj všeč, tudi hrana. Le včasih si zaželi tudi tradicionalnih argentinskih jedi, posebej el asada. »To je goveje meso, pripravljeno na poseben način,« pove Marcos. A to hitro uredijo: »Si znamo tudi mi tukaj pripraviti take jedi kot tam in to hitro rešimo,« še doda. Sin Lucas, ki je letos začel obiskovati prvi razred osnovne šole, pa v čisti slovenščini zaključí: »Tukaj je veliko bolje kot v Argentini, se lahko zunaj igram.«

Panchito Soto Bravo, učitelj plesa, natančneje salse, v Sloveniji prebiva že 16 let. Tudi on posebej poudari pozitivnost varnosti v Sloveniji. V Peruju, od koder prihaja, se vseskozi vozijo policijske patrulje. »Pa ne le v Peruju, celotna Južna Amerika je tako ogrožena,« pove in doda: »v bogatem delu so policisti na vsakem vogalu.« Meni, da tudi v Peruju velja, da če človeka ne poznaš, je bolje oditi na drugo stran ceste.

Strokovna pomoč priseljencem v osnovni šoli

Devetošolki **Belma Pajalić** in **Šejla Gazetić**, ki prihajata iz Bosne, pa sta v Sloveniji šele nekaj mesecev. Obiskujeta osnovno šolo v Cerknici, začeli sta jo obiskovati s prvim septembrom. Pravita, da z razumevanjem snovi nimata težav; tudi pri matematiki ne. »Saj je isto kot pri nas v Bosni,« pravita v en glas. V šoli jima nudijo tudi dodatno učno pomoč. V Sloveniji želita ostati in Belma že razmišlja o študiju v smeri novinarstva.

Tudi v osnovni šoli na Rakeku imajo nekaj učencev/otrok staršev priseljencev; iz Bosne, Kosova itd. Za njih nimajo posebej organiziranega dodatnega pouka slovenskega jezika, izvajajo pa strokovno pomoč oziroma ure za tujce, ki jim pripadajo s strani Ministrstva za šolstvo. **Mag. Anita Knez**, ravnateljica Osnovne šole Jožeta Krajca na Rakeku, se z veseljem spominja dečka, ki ob poskusnem vpisu v prvi razred njihove šole ni znal niti ene slovenske besede. Jezik je tako zelo hitro osvojil, da je lahko redno napredoval v drugega. Dodaja, da imajo na šoli z učenci tujci lepe izkušnje, slednjih pa spet ni tako zelo veliko, četudi je njihova Unesco šola znana kot medkulturna, mednarodna. Meni, da je ta značilnost njihove šole predvsem posledica medkulturnega oziroma mednarodnega povezovanja z učenci tujci skozi različne projekte ... »S Švedsko, Švico in skozi projekt Erasmus+ smo se srečali tako s Čehi in Bolgari kot Romuni in Grki,« pravi Knezova in dodaja, da tovrstne izmenjave vsem skupaj prinašajo širino, znanje tujih jezikov, odprtost, interaktivno učenje in inovativno učno okolje, na kar so na šoli izredno ponosni in zagotovo pozitivno pripomore k boljšemu odzivu učiteljev in učencev, ko na šolo pride kakšen učenec oziroma sošolec iz druge države.

Belma Pajalić in Šejla Gazetić prihajata iz Bosne in si želita ostati v Sloveniji.

Avtorica: **Maruša Opeka**
Fotograf: **Ljubo Vukelič**